

Χαλδ.): Πῆγες ἐκεῖ; — "Αα! Σ' ἀρέσει; — "Αα, δὲ μ' ἀρέσει! — "Αα! κοιν. Ἐφαγες; — "Αα! Μάν. Πῆγες 'ς τοὺς ποταμούς; — "Αα! "Ηπ. Εἶδες ἀτονα; — "Αα, οὐτὸ εἶδ' ἀτονα! οὐτὸ = οὐχί) "Οφ. Ἐπῆες ἐκεῖ ποῦ εἶπα σε; — Χάκα! Χαλδ. Συνών. νάα, νάκα, νάκε.

6) Ἀπόκρισις ἀπορηματικῆ ἰσοδύναμος πρὸς τὴν ἐκφραζομένην διὰ τῶν ἐρωτηματικῶν λέξεων καὶ φρ. τί; πῶς; τί εἶπες; ὀρίστε; Εὐβ. "Ηπ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Συκεὰ Κορινθ. κ.ά.): Ποῦ ἦταν; — "Α; "Ηπ. Συνών. εἰ; 7) Ὑπὸ τοὺς τύπ. ἄ καὶ ἄ ἐπιφώνησ. ἑλληνικῇ Θεοσ. Θράκ. (Αἰν. κ.ά.) Καπ. (Σινασσ. κ.ά.) Κύπρ. Μακεδ. (Νάουσ.) Τσακων. κ.ά.: "Α Γεώργι! Αἰν. "Α Μάρου! Θεοσ. "Α Νικόλα! Κύπρ. || Ἄσμ.

"Ασκόπα, δέ, ἄ βασιλέα, νά κάμης ἕναν χάλιν
Κύπρ.
Καπ. Στέκα, στέκα, αἰ Μαύροζι, μὴ λές καὶ μὴ κανκεῖσαι

Καπ. Τί νά σέ πῶ, αἰ μάννα μου, γιατί νά μὲ γεννήσης
ἐδῶ μέσα 'ς τὰ βάσανα, 'ς τὸν ψεύτικο τὸν κόσμο!

Σινασσ. Συνών. εἰ, ὦ. 8) Βαυκάλημα πρὸς ἀποκοίμωσιν τῶν βρεφῶν ὡς μακρὸς ἔρρινος φθόγγος αα-ά ρυθμικῶς ἐπαναλαμβανόμενος Ἀθῆν. Κρήτ. Μεγίστ. κ.ά.: Φρ. (τῆς παιδικῆς γλώσσης) "Α κάμη τὸ μωρό μου αα-ά (δηλ. θὰ κοιμηθῇ) Μεγίστ. || Ἄσμ.

"Αα-ά, ἔπαρ' τον, γύπνε μ', ἔπαρ' τον
τσαῖ ἄμε 'ς τ' ἀμπελάτσα, λέ!
τσαῖ γέμισε τοῖς ποδίτσες του
ἀθ-θούς τσαῖ λουλουδάτσα, λέέε!

(βαυκάλ.) αὐτόθ.

αα-ά τό, Κυκλ. Μεγίστ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιφών. ἄ, ὅπερ ὡς μακρὸς φθόγγος αα-ά ρυθμικῶς ἐπαναλαμβανόμενον χρησιμοποιεῖται πρὸς βαυκάλημα τῶν βρεφῶν διὰ νὰ ἀποκοιμηθοῦν. Ἰδ. λ. ἄ 8.

Τὸ λίκνον τοῦ βρέφους, ἡ κούνια, μόνον ἐν τῇ παιδικῇ γλώσσῃ ἐνθ' ἄν.: Πάει τὸ μικρό μου 'ς τ' αα-ά του Κυκλ. "Α τὸ βάλλω τὸ μωρόν μου 'ς τ' αα-ά του γιὰ νὰ κάμη τὰ ναννά του ('ὰ ἀντὶ θὰ) Μεγίστ.

δαίματος ἐπίθ. ἀμάρτ. δαίματος Στερελλ. (Εὐρυταν.) ἀγαίματος Χηλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ οὐσ. αἶμα. Ἡ ἐν τῷ τύπ. ἀγαίματος ἀνάπτυξις τοῦ γ μεταξὺ φων. συνήθης. Πβ. καὶ ἀγέρας, ἀκογῇ κτλ., δύναται ὁμοῦς ὁ τύπ. οὗτος νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ἄ- καὶ γαῖμα.

Ὁ μὴ ἔχων αἶμα ἐνθ' ἄν.: Αἰνιγμ. Ἀαίματος κι ἀκόκ-
καλους πιρνάει (χρυσάλλης) Εὐρυταν. Ἀγαίματος κι ἀκόκκαλος
τὴ θάλασσα περνάει Χηλ.

-άβα κατάλ. παραγωγικῇ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπεζ. Χαλδ. κ.ά.)

Σλαβ. ἀρχῆς.

Χρησιμεύει εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ θηλυκοῦ ὀνομά-
των προσηγορικῶν, κυρίων, ἐπωνύμων καὶ σπανίως ἐπιθέ-
των, οἷον: τῶπανος - τῶπανάβα, γαιτρός - γαιτράβα, Κοσμάς
- Κοσμάβα, Στρωματᾶς - Στρωματάβα, κακᾶς - κακάβα.

ἀβάγιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀβάιστος Κάλυμν. Κῶς
Παξ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ρ. βαγίζω.

1) Ἀκαμπτος, ἀλύγιστος Κάλυμν. Κῶς Παξ. κ.ά.:

Ξύλο ἀβάιστο Κάλυμν. Κῶς. 2) Μεταφ. ὁ μὴ μεταβάλ-
λων γνώμην, ἀμετάπειστος Κάλυμν. Κῶς: Ἀνθρώπος ἀβά-
ιστος Κάλυμν. Κῶς. Συνών. ἀγύριστος (πβ. φρ. ἀγύρι-
στο κεφάλι), μονόκορδος, μονόμπρατος.

ἀβαδανλίκι τό, Κωνπλ. ἄβαδανλούχ' Πόντ. (Χαλδ.)

Τουρκ. *avadanlık*.

Ἐργαλεῖον τεχνίτου, οἷον κτίστου, τέκτονος, ὑποδη-
ματοποιοῦ καὶ τῶν ὁμοίων ἐνθ' ἄν.: Ἐπέρεν τὰ ἄβαδανλούχᾶ
καὶ πάει 'ς σὴ δουλείαν Χαλδ.

ἀβάδωτος ἐπίθ. Κύπρ. ἀβάωτος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ρ. βαδώνω.

Ὁ μὴ κλεισθεὶς, ὁ μὴ ἀσφαλισθεὶς, ἀνοικτός: Οἱ πόρτες
ἐμείναν ἀβάωτες τῶν ριοῦμεν. Ἐφηκεν τὲς πόρτες ἀβάδωτες
τὸ ἐμπῆκαν οἱ ὄρνιθες τὸ ἐλερώσαν τὸ σπῖτιν.

ἀβαέτι τό, ἀμάρτ. ἀβαγέτ' Θράκ. (Λιμν.)

Ἀραβοτουρκ. *avai'd* = πρόσοδοι, εἰσοδήματα, τυχερά.
Ἡ λ. καὶ ἐν ἐγγράφοις τοῦ 18ου αἰῶνος. Ἰδ. Κ'Αμάντ.
Σιναιτ. Μνημ. 99.

Δῶρον, ὅπερ δίδουν εἰς τοὺς νέους χωρίου οἱ ἐξ αὐτοῦ
ἄγοντες νύμφην.

ἀβάζι τό, ἀμάρτ. ἀβάζ' Ἡπ. Πόντ. (Σάντ.) ἀιβάζι
Πελοπν. (Λάστ.) ἄβάζ' Ἡπ.

Περσοτουρκ. *avaz* = κραυγὴ.

1) Θορυβώδης φωνή, κραυγὴ Πελοπν. (Λάστ.) Πόντ.
(Σάντ.) 2) Φωνὴ Ἡπ.: Ἐχ' ὁμορφ' ἀβάζ'. Ἀξί
ἀβάζ' ἔχ' (φωνὴν μελωδικήν).

ἀβάζος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβάζι.

Ὁ ἔχων ἰσχυράν, μεγάλην φωνήν.

ἄβαθα ἐπίρρ. Κεφαλλ. Παξ. κ.ά. ἀνάβαθα Κρήτ. κ.ά.
ἀνέβαθα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄβαθος.

I) Ὅχι πολὺ βαθέως, ὄχι εἰς βάθος μέγα Κεφαλλ.
Κρήτ.: Ἀνάβαθα ἐσκάψαμε τὸ πηγάδι Κρήτ. II) Εἰς ἀπει-
ρον βάθος, συνήθως ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς θαλάσσης Κεφαλλ.
Παξ.: Ἐρρίξαμον μιὰ πέτρα καὶ πῆε ἄβαθα (ἦτοι εἶναι τόσον
πολὺ βαθέα τὰ ὕδατα, ὥστε δὲν ἐνόησαμεν πότε ἐφθα-
σεν εἰς τὸν βυθὸν ἡ πέτρα) Παξ. Συνών. ἄπατα.

ἄβαθος ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ. κ.ά.) Κεφαλλ. Μύκ.
Πελοπν. (Λακων. Μάν. Οἶν. Πάτρ.) κ.ά. — ΑΒαλαωρ.
2,280. (ἔκδ. Μαρασλή) ἄβαθους Ἡπ. Μακεδ. (Καστορ.
κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἄβαθνος Ἡπ. — ΜΦιλήντ.
Θρῦλ. 62 ἄβαθρους Ἡπ. ἄβατε Τσακων. ἄαθος
Κάρπ. ἀνάβαθος Καπ. (Σινασσ.) Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ.
Πελοπν. (Αἰγ. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν.) κ.ά. ἀνάβαθους
Θράκ. (Μάδυτ.) ἀνέβαθος Κρήτ. Κύπρ. ἀνάβαθους
Κρήτ. ἀνέβαθος Νάξ. (Γαλανάδ.) Μόνον οὐδ. ἄβαθον
Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπεζ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ οὐσ. βάθος. Περὶ τοῦ
σχηματισμοῦ τῶν τύπ. ἀνάβαθος καὶ ἀνέβαθος ἰδ. ἄ- στερητ.
1 δ κέξ.

I) Ὁ μὴ ἔχων πολὺ βάθος, ἀβαθὴς Ἡπ. Θράκ.
(Μάδυτ.) Καπ. (Σινασσ.) Κάρπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ.

